

EDIȚIA 3, 2024

VOCEA MARTIRILOR

SERVIND FAMILIILE PERSECUTATE, DIN 1967

Pășind spre
LUMINĂ

CEL MAI CĂUTAT DIN
UZBEKISTAN

IEȘIND DIN ÎNTUNERIC

Miracle

Miracle a făcut cândva parte dintr-o societate secretă demonică condusă de bunica ei. De când Miracle și-a pus credința în Hristos și a părăsit societatea în urmă cu 10 ani, bunica ei a încercat să o omoare.

UZBEKISTAN**KAZAKHSTAN****SIERRA LEONE****Max**

Max a fost acuzat ca fiind terorist, pentru că a plantat biserici subterane în Uzbekistan. După ce a fugit în Kazahstan, el a fost răpit de autoritățile uzbece și autoritățile kazahe.

Aduceți-vă aminte de cei ce sunt în lanțuri, ca și cum ați fi și voi legați cu ei; de cei chinuiți, ca unii care și voi sunteți în trup.

- Evrei 13:3

Vă îndemnăm să fiți conștienți de faptul că mărturiile persoanelor din această revistă descriu acte de cruzime. Prezentăm aceste mărturii adevărate cu atenție și responsabilitate, însă cititorii vor experimenta cu siguranță emoții puternice pe măsură ce intră în părtașie cu prețioșii membri ai familiei noastre creștine care au suferit. Cuvântul „inuman” este folosit uneori pentru a descrie acte de cruzime și abuz, iar această utilizare are scopul de a declara adevărul despre puterile spirituale malefice care inspiră actele oamenilor pe care aceste forțe îi folosește. Cu toate acestea, Scriptura ne informează că actele abominabile fac parte în mod inerent din condiția decăzută a oamenilor pierduți și păcătoși. Putem fi șocați de cruzime și răutate, dar nu ar trebui să fim surprinși.

Apostolul Pavel îi descrie pe cei pierduți ca fiind „morți în greșelile și păcatele lor” (Efeseni 2) și îl citează pe psalmist în Romani 3:13-18 pentru a explica profunzimea acestei pierderi. „Toți s-au abătut; împreună au devenit fără valoare; nimeni nu face bine, nici măcar unul”. Ei atacă prin cuvinte - „își folosesc limba pentru a înșela, iar gurile lor sunt pline de blesteme și de amărăciune”. Ei atacă prin acte de violență - „picioarele lor se grăbesc să verse sânge; pe cărările lor sunt ruina și mizeria, iar calea păcii nu au cunoscut-o”. Toate acestea pornesc de la adevărul fundamental al condiției lor: „Nu este nicio teamă de Dumnezeu înaintea ochilor lor” (versetul 18).

Pe măsură ce ne confruntăm cu realitatea depravării extreme și a răutății din lumea decăzută, ne-am putea întrista, însă nu ar trebui să disperăm nicio dată, întrucât știm ce nădejde avem.

Întristarea este un răspuns adecvat la răutate, deoarece ne determină să fim în permanentă apropiere de Dumnezeu prin rugăciune, stând alături de El în opoziția față de ticăloșie și rău. Ne alăturăm lui Dumnezeu în a urî răul (Proverbe 8:13; Psalmul 97:10; Romani 12:9) și strigăm către El în numele fraților și surorilor noastre creștine în suferință. Acest lucru face ca El să ne îndrume să îi mângâiem, să îi încurajăm și să îi sprijinim în momentele lor de nevoie și răstrijte.

În acest fel, întristarea ne conduce la acțiune, în timp ce dușmanul ar dori să ne vadă inactivi - împotmoliți în disperare, ceea ce ne lasă fără speranță și fără scop. Am citit recent o publicație laică în care autorul susținea că cuvântul „speranță” este gol și lipsit de sens. Sunt de acord! Trebuie adăugate cuvintele „în Hristos” pentru ca acesta să aibă sens. Datorită speranței noastre în Hristos, ne bucurăm în durerea noastră și rămânem activi în țelurile noastre. Trebuie să ne alăturăm lui Dumnezeu în a urî și a ne opune răului, dar și în a ne alătura în misiunea Sa de a „căuta și salva pe cei pierduți” (Luca 19:10). Poate că ne luptăm să respectăm îndemnul Domnului nostru de a urî faptele rele ale celor pierduți în timp ce plătim cu bucurie orice preț și le arătăm calea mântuirii. În povestirile mărturiilor din această revistă, veți citi despre depravarea oamenilor folosiți de forțele malefice ale lumii spirituale, dar veți vedea și puterea lui Dumnezeu, care este infinit mai mare decât orice păcat, orice suferință și orice persecuție.

Așadar, să nu uităm îndemnul din Romani 12:12, „Bucurați-vă în nădejdea nespusă, fiți răbdători în necaz, rămâneți credincioși în rugăciune.”

Cu dragoste frățească,
echipa Vocea Martirilor

Un fost musulman devine unul dintre cei mai căutați 100 de infractori din Uzbekistan, din cauza mărturiei sale curajoase pentru Hristos.

De la huligan la cel mai căutat criminal

În copilărie, Max visa să urmeze cariera tatălui său în KGB (poliția secretă) sau să intre în armată, ambele profesii relativ prestigioase în Uzbekistanul post-sovietic. Dar, la vârsta de 12 ani, a aflat ceva care i-a schimbat modul în care își vedea familia și pe sine însuși.

„Am auzit că am fost adoptat”, a spus Max. „Părinții mei biologici m-au părăsit când m-am născut. În cultura noastră, este o rușine imensă. Am fost atât de trist în acea zi. Mi-am pierdut speranța în viitor”. Max a jurat să se răzbune pe părinții săi biologici, visând să-i găsească și să-i pedepsească. De asemenea, a început să se roage pentru o cale de ieșire din viața sa lipsită de speranță. „În fiecare noapte mă rugam înainte să dorm: „Te rog, fă ca noaptea asta să fie ultima mea noapte. Lasă-mă să mor în noaptea asta. Nu vreau să văd ziua de mâine, pentru că fiecare zi pentru mine este întunecată și fără sens”.

Trezindu-se în fiecare dimineață cu acel întineric încă în inimă, Max a devenit un huligan; se bătea, provoca probleme și injura fără rușine. Dar tânjea după ceva diferit. „Am căutat pacea în inima mea”, a spus el.

În căutarea păcii, a devenit un musulman devotat, vizitând un imam local de trei sau patru ori pe săptămână pentru lecții de rugăciuni și istorie islamică. Totuși, Max avea întrebări la care studiile sale nu răspundeau, iar imamul îl muștra pentru că le pune.

Cam în acea perioadă, Max a aflat că doi dintre frații săi făcuseră închiisoare pentru infracțiuni minore, spulberându-i visul de a se alătura poliției sau armatei. Deși a continuat să se roage și să caute răspunsuri, inima lui s-a înverșunat față de Allah.

La începutul anului 2000, un prieten pe care Max îl cunoscuse la sala de sport l-a încurajat să își pună întrebări despre islam. Tursyn, un creștin în vârstă de 20 de ani, trecuse

prin aceleași presiuni și sărăcie ca Max. Acesta și-a dat seama că ceva puternic îi schimbase viața lui Tursyn.

Tursyn i-a povestit lui Max cum a ajuns să îl vadă pe Dumnezeu într-un mod nou și i-a pus întrebări provocatoare, deși inițial nu l-a menționat pe Isus Hristos. Din moment ce familia lui Max făcea parte din cei peste 80% dintre uzbeki care sunt musulmani sunniți, întrebările prietenului său despre credință nu păreau neobișnuite. Apoi, Tursyn a spus ceva care a atins dorul profund din inima lui Max: „Max, știi, această lume are un Dumnezeu”, a spus Tursyn. „El este un Dumnezeu viu, este singurul Dumnezeu și te iubește.”

„Am auzit pentru prima dată despre iubirea lui Dumnezeu”, și-a amintit Max. „Mă gândeam în sinea mea: „Cum mă poate iubi un Dumnezeu sfânt dacă părinții mei biologici m-au părăsit și nu m-au iubit?”

Islamul nu vorbește niciodată

„Cum mă poate iubi un Dumnezeu sfânt dacă părinții mei biologici m-au părăsit și nu m-au iubit?”

despre iubirea lui Dumnezeu. Asta a fost o informație nouă și uluitoare pentru mine”.

Mesajul puternic a rămas cu Max, iar trei luni mai târziu s-a dus din nou la Tursyn. „Spune-mi despre Dumnezeu”, i-a spus Max. Tursyn i-a vorbit cu plăcere despre Isus Hristos și mântuirea oferită prin credința în El. Apoi, pe 22 aprilie - cândva sărbătorită în Uzbekistan ca ziua de naștere a lui Lenin - Max și-a sărbătorit propria naștere din nou.

Tursyn s-a rugat cu Max în timp ce acesta se pocăia și își pune credința în Hristos. „Am simțit că ceva s-a schimbat imediat în viața mea”, a spus Max. „De când am auzit că am fost adoptat, nu aveam liniște, nu era noapte fără să îi cer lui Dumnezeu să îmi ia viața. În această zi însă, am dormit bine. În această zi am cunoscut speranța și dragostea”.

Cu timpul, o schimbare și mai profundă a avut loc în viața lui Max, începând cu ziua în care a citit în Biblie că Isus i-a învățat pe urmașii săi să își iubească dușmanii. Max încă se lupta să își ierte părinții biologici.

„Am spus: „Doamne, am promis din copilărie că îi voi pedepsi; după aceea, voi asculta tot Cuvântul tău”, a spus Max. Când și-a întâlnit însă mama biologică o lună mai târziu, jurământul său de răzbunare din copilărie a cedat în fața aceluiași har și iertare pe care Dumnezeu i le arătase. „Când m-am întâlnit cu ea pentru prima dată, în ochii ei am putut vedea că nu are pace în inima ei”, a spus el. „Am înțeles atunci neliniștea ei și am iertat-o pe deplin”.

La momentul convertirii lui Max, guvernul uzbek încerca în mod constant să se infiltreze în biserici, în speranța de a aduna informații care să îi ajute să aresteze și să încarcereze creștinii. Prin urmare, înainte de a i se permite să frecventeze o biserică, unui nou creștin i se cerea adesea să petrea-

că câteva luni fiind discipolat de un membru al bisericii pentru a se asigura că nu era spion. Dar Max abia aștepta să le spună altora cum l-a schimbat harul lui Dumnezeu, așa că a început să împărtășească Evanghelia înainte chiar de a începe să frecventeze singura comunitate creștină din zona în care locuia.

„Singurul lucru pe care îl știam era că am primit libertatea”, a spus el. „Singurul lucru pe care îl știam era că m-am întâlnit cu adevăratul Dumnezeu viu. Mi-am împărtășit mărturia peste tot.” Dar îndrăzneala lui Max a început curând să atragă atenția, iar un imam local i-a avertizat pe părinții săi că vor fi evitați de comunitate dacă fiul lor va continua să meargă „pe calea greșită”.

Deși tatăl lui Max a recunoscut schimbarea pozitivă din viața fiului său, era îngrijorat de avertismentul imamului, o amenințare serioasă în cultura bazată pe clanuri din Uzbekistan. El i-a sugerat lui Max să păstreze schimbarea din viața lui, însă fără a-L urma pe Hristos. Max a respins ideea.

„Dacă îl iau pe Isus din inima mea, voi redeveni vechiul Max”, a spus el. A ajuns la o înțelegere cu tatăl său: Tatăl său va citi Noul Testament, iar dacă va găsi ceva greșit în el, Max va arde Biblia. Un an mai târziu, tatăl, mama, soția și frații lui Max își puseseră toți credința în Hristos.

Un număr mic de biserici protestante înregistrate erau tolerate în Uzbekistan la acea vreme, dar creștinii din bisericile neînregistrate erau adesea amendați și reținuți pentru că țineau slujbe de închinare. Astfel, când vecinii au auzit sunetul inconfundabil al închinării venind din apartamentul lui Max de la etajul al treilea în timpul unei întâlniri a bisericii de acasă, au raportat întâlnirea la poliție.

Max a fost reținut și interogată timp de trei zile. Apoi, la o audiere desfășurată câteva săptămâni mai

târziu, autoritățile l-au amendat cu echivalentul a 10 luni de salariu pentru activitatea sa de evanghelizare. Pentru că nu a plătit amenda, a fost chemat în instanță

Max a fost trimis la biroul unui executor judecătoresc pe nume Miras, care avea puterea să îl trimită pe Max la închisoare sau să îl repartizeze pentru a executa muncă de curățenie în oraș. Miras și câțiva dintre colegii săi l-au intimidat pe rând pe Max și l-au interogată cu privire la credința la care nu voia să renunțe și la datoria pe care nu o putea plăti.

Max își amintește că tremura de frică, dar a spus că s-a simțit, de asemenea, obligat să le predice anchetatorilor săi. Pe măsură ce bărbații îi vedeau îndrăzneala, Max a spus că păreau să devină stânjenit. Ceva din răspunsurile lui Max a înmuiat inima lui Miras; acesta a devenit mai blând și, în cele din urmă, l-a lăsat pe Max să plece fără pedeapsă. La eliberare, Max i-a spus lui Miras: „Mă voi ruga pentru tine. Dumnezeu să te binecuvânteze. Isus te iubește”.

Între 2001 și 2007, poliția, KGB-ul și procurorii guvernamentali l-au interogată pe Max de peste 50 de ori. A fost chemat de opt ori în instanță pentru diverse acuzații, inclusiv implicarea în grupări teroriste, în ciuda dovezilor clare că fostul „huligan” s-a transformat într-un om al păcii și al bucuriei.

De-a lungul acelor ani, eforturile de informare ale lui Max și ale altor creștini credincioși au dat roade abundente. În republica autonomă Karakalpakstan din Uzbekistan, unde locuia Max, numărul bisericilor de casă subterane a crescut de la un grup în 2000, la 90 de grupuri în 2007.

„Persecuția ne-a determinat să fim puternici și să împărtășim Evanghelia”, a spus Max. Dar creșterea explozivă a bisericilor a alimentat opoziția tot mai mare a guvernului.

Sus, în stânga: Max (rândul de sus în centru pe poster) a fost acuzat pe nedrept de conducerea unei celule teroriste și inclus pe lista celor „100 cei mai căutați” din Uzbekistan. Sus, în dreapta: Această Biblie, introdusă și scoasă prin contrabandă din celula închisorii kazahe a lui Max, i-a oferit putere și confort în timpul lunilor de detenție.

În august 2007, Max a fost arestat din nou, iar de data aceasta autoritățile i-au confiscat pașaportul și alte documente oficiale. Avocatul lui Max i-a spus că libertatea și chiar viața sa sunt în pericol. Cea mai bună șansă a sa era să plece într-un loc mai sigur și să spera că guvernul uzbek îi va acorda, în cele din urmă, amnistia. Vestea aceasta i-a frânt inima lui Max. „Iubesc Karakalpakstanul”, a spus el. „Întotdeauna am spus: „Aici m-am născut și aici voi muri””. Dar, dintr-o dată, a trebuit să fugă singur, lăsându-și soția, care era însărcinată, și cei doi fii mici să îl urmeze mai târziu.

Pe 9 august 2007, în toiu noptii, un prieten l-a condus aproape 700 de mile până în capitala Uzbekistanului, Tașkent. Când s-au oprit să se roage la marginea orașului Nukus, Max s-a întors să arunce o ultimă privire la orașul său natal iubit. El a spus că a simțit că Dumnezeu îi spunea că nu va mai vedea orașul pentru mult timp. „Am plâns tot drumul de la Nukus la Tașkent”, a spus el.

Max a rămas în Tașkent timp de o lună, sperând să primească vești mai bune de la avocatul său,

dar situația sa juridică se deteriora. După zile de post și rugăciune, Max a pornit pe jos pentru a trece granița în Kazahstan. A evitat să fie detectat deghizându-se ca fermier, dar mai avea mult până să ajungă în siguranța relativă a Almaty, cel mai mare oraș din Kazahstan.

După ce a trecut granița, o familie creștină a aranjat următoarea etapă a călătoriei lui Max - 75 de mile până la Shymkent într-un taxi comun. Spre consternarea lui Max, celălalt pasager era un ofițer de poliție în drum spre un nou post. „M-am prefăcut că dorm”, a spus Max, «dar de fapt mă rugam».

După zece minute de călătorie, taxiul a ajuns la un punct de control de securitate, unde Max se aștepta să fie arestat dacă i se cerea actul de identitate. S-a gândit să o ia la fugă, dar Max știa că soldații îl vor împușca înainte de a ajunge la adăpost. „Viața mea s-a terminat aici”, s-a gândit el.

Când soldații au văzut insigna de polițist a celuilalt pasager, care îi indica gradul înalt, au făcut pur și simplu semn mașinii să treacă. „Am vrut să îl îmbrățișez pe acest polițist”, a spus Max. „În ochii mei, era un înger de la Dumnezeu.”

Cu toate că acum este un refugiat fără documente, Max și-a continuat evanghelizarea și lucrarea în bisericile locale după ce a ajuns în Almaty. Dar, spre surprinderea sa, s-a întâlnit curând cu Miras, executorul judecătoresc de la prima sa arestare. Repede, pentru a calma temerile lui Max, Miras i-a explicat că a devenit pastor creștin de la întâlnirea lor din Uzbekistan. „Max, mi-ai împărtășit Evanghelia”, a spus el, «și asta mi-a schimbat inima». Relația lor care începuse cu persecuția a devenit un parteneriat în Evanghelie, Max devenind în curând mentorul lui Miras.

Când Max se afla în Almaty de câteva luni deja, un prieten l-a sfătuit să solicite statutul oficial de refugiat, un proces care se aștepta să dureze cel puțin 10 luni. Cu toate acestea, dovezile persecuției lui Max în Uzbekistan au fost atât de convingătoare, încât Organizația Națiunilor Unite i-a acordat lui și familiei sale statutul de refugiat după o lună.

Întrucât statutul de refugiat nu garanta siguranța lui Max, prietenii săi supravegheau cu atenție împrejurimile, în timp ce îi transportau familia pentru a se alătura, în mai 2008. Au călătorit la adăpostul noptii,

au schimbat mașinile în mod repetat și au luat rute ocolitoare.

Aceste precauții nu au fost însă suficiente. La trei zile după sosirea familiei, agenți uzbeki și polițiști kazahi au pătruns în casa lor și l-au răpit pe Max.

„Când am întrebat de ce mă arestează, m-au bătut ca și cum aș fi fost cu adevărat un terorist”, a povestit Max. „M-au întrebat: „Unde vă sunt armele? Care este planul tău?”” Max a încercat să le arate documentele sale de refugiat, dar aceștia nu au fost interesați; agenții uzbeki intenționau să îl trimită pe Max în Uzbekistan.

Soția lui Max a contactat imediat organizațiile internaționale pentru refugiați, care l-au căutat pe Max timp de trei zile. Pe măsură ce atenția mass-media s-a intensificat, guvernul kazah a decis să îl elibereze pe Max din închisoarea secretă în care fusese deținut.

Vestea răpirii sale a determinat mai multe țări să îi ofere lui Max și familiei sale adăpost. „Mulți oameni așteaptă 10 ani și nu se pot muta în aceste țări, a spus el. „Ei vor să plece, dar eu am vrut să

rămân”. Max a postit și s-a rugat timp de 36 de zile înainte de a lua o decizie. „Bine”, a spus el familiei sale, ”vom rămâne aici. Dumnezeu va fi cu noi în această decizie.”

În ianuarie 2010, guvernul kazah a anunțat că deportează toți refugiații. Cei cu pașapoarte au fugit în locuri precum Turcia, în timp ce cei fără pașapoarte, precum Max, aveau un viitor mai nesigur.

La 5 septembrie, Max a fost arestat și anunțat că are la dispoziție 40 de zile pentru a face apel împotriva deportării sale. Între timp, în timpul absenței sale din Uzbekistan, autoritățile i-au majorat acuzațiile, susținând că era liderul unei celule teroriste. Acum se afla pe lista celor „100 cei mai căutați” din Uzbekistan. Max a presupus că deportarea și „dispariția” sa erau iminente.

În închisoare, a așteptat și s-a rugat, crezând că nu își va mai vedea niciodată familia. Deși Max nu a aflat amplitudinea eforturilor decât mai târziu, au urmat presiuni politice din partea altor țări, proteste publice, negocieri internaționale și o mișcare mondială de rugăciune în favoarea sa.

Apoi, pe 4 decembrie, Max a fost

eliberat din închisoare și dus direct la aeroport, unde familia sa era pregătită și îl aștepta, împreună cu 50 de prieteni creștini care veniseră să se roage pentru ei. La mai puțin de 24 de ore după ce a ieșit din închisoare, Max a intrat într-un apartament din Suedia, care urma să fie noua casă a familiei sale.

Faptul că a trebuit să învețe o limbă și să se adapteze la o cultură diferită nu a încetinit lucrarea credincioasă de slujire a lui Max. În Suedia, el a găsit părtășie cu credincioși din multe țări diferite, iar el și soția sa continuă să ajungă la comunitatea musulmană multiethnică de acolo.

De asemenea, Max s-a alăturat unei organizații creștine globale pentru a conduce slujbele sale turco-ruse, care acoperă 230 de milioane de oameni și 37 de limbi, inclusiv limbile turcice Karakalpak, kazahă și uzbekă.

Când Max îi învață acum pe creștini, îi pregătește pentru probabilitatea persecuției, astfel încât să o poată înfrunța cu speranță. „Persecuția nu este ceva nou”, a spus el, ”dar nimeni nu a fost capabil să îi distrugă pe copiii lui Dumnezeu.” 🌍

Max și familia sa au primit azil în Suedia și de atunci au obținut cetățenia. El conduce studii biblice și proclamă Evanghelia într-o comunitate musulmană multiethnică.

ELIBERATĂ

de un străvechi întuneric

Când era tânără, în Sierra Leone, Miracle a fost învățată de bunica ei să invoce spirite demonice și să îndeplinească ritualuri brutale pentru o societate secretă. După ce a devenit o adeptă a lui Isus Hristos, bunica ei a încercat să o omoare.

Așezată într-o casă care servește și ca biserică într-o zonă rurală din Sierra Leone, Miracle Conteh, în vârstă de 24 de ani, era pe cale să împărtășească secrete din copilăria ei, pentru care știa că ar putea fi ucisă. Cei care ar fi ucis-o, membri ai unei societăți secrete din care a făcut parte cândva, o urmăreau deja pentru că a părăsit rânduiala lor pentru a-L urma pe Hristos. Timp de doi ani, Miracle, cunoscută sub numele de Sassa până la venirea la credința în Hristos la vârsta de 14 ani, a practicat ritualuri străvechi care implicau interacțiunea cu demonii, facerea de vrăji și efectuarea de mutilări corporale. Ea a învățat ritualurile de la bunica ei, care conduce societatea secretă. În acei doi ani, spune Miracle, nu i-a fost frică de spiritele rele cu care interacționa. De fapt, se simțea confortabil în prezența lor. „Oriunde mergeam, simțeam prezența spiritelor rele în jurul meu”, a spus Miracle. „Nu era nimic în mine care să mă facă să simt că trebuie să ies din asta, pentru că nu am simțit niciodată ceva precum prezența lui Dumnezeu în mine. Pur și simplu mergeam mai departe și mai adânc în aceste practici.”

Mai mult de jumătate dintre locuitorii din Sierra Leone sunt musulmani, iar aproape 13% sunt creștini. Cea mai mare parte a populației rămase practică religii etnice.

În ciuda acestei aderențe publice la religie, se estimează că aproximativ

90% dintre aceștia sunt afiliați în plus unor societăți secrete care domină toate aspectele vieții în Sierra Leone.

În jurul vârstei pubertății, băieții sunt adesea inițiați în societatea Poro, iar fetele sunt inițiate în societatea Bondo, cunoscută și sub numele de Bundu sau Sande. Liderii acestor societăți dețin o putere locală considerabilă, iar politicienii naționali chiar le cer sprijinul și promit să le protejeze ritualurile și obiceiurile. Majoritatea politicienilor aprobă ritualurile, iar unii susțin financiar casele Poro și Bondo pentru a se asigura că ritualurile continuă în zonele rurale din Sierra Leone. Ei cred că aceste societăți contribuie la crearea ordinii sociale și la păstrarea valorilor culturale.

Famiiliile care refuză să se alăture sau să participe la aceste societăți, inclusiv creștinii, sunt tratate ca fiind proscrise și li se refuză orice rol decizional în satul lor. În timpul ceremoniilor de inițiere Poro, băieții primesc tăieturi ritualice pe spate, care semnifică semnele dinților unui spirit demonic. De asemenea, fetele care intră în Bondo suferă o mutilare genitală rituală, ca o inițiere în feminitate. Nouă din zece fete sunt supuse acestui ritual în Sierra Leone, care are cea mai mare rată de mutilare genitală feminină din Africa.

Femeile care administrează aceste ritualuri sunt venerate și se crede că au puteri supranaturale. Miracle s-a născut într-o familie musulmană și a fost crescută de bunica ei de la o vârstă fragedă.

Bunica ei este zowei, un lider Bondo, pentru satul ei. Iar când Miracle a împlinit 12 ani, bunica ei a început să o pregătească să devină și ea lider zowei.

La sfârșitul anului școlar, când au loc adesea ritualurile de inițiere Bondo, bunica lui Miracle o trimitea în pădure să adune frunze pentru ritualurile secrete. „Înainte să mă trimită în pădure pentru a culege anumite frunze, se consulta cu un spirit demonic malefic”, își amintește Miracle. „Apoi puteam găsi frunzele de care avea nevoie”. Frunzele sunt folosite pentru a face o poțiune

Trinity Mirror / Mirropix / Alamy Stock Photo

Lideri din societatea secretă Bondo se deghizează în diavoli atunci când mutilează ritual fete tinere ca parte a inițierii lor în societate.

menită să le împiedice pe fete să simtă durere în timpul ceremoniei. Când începe inițierea Bondo, fetele au fețele pictate cu lut alb și sunt conduse adânc în pădure de un „diavol”. Zowei, care întrușchipează diavolul, poartă o mască de lemn și un costum confecționat în general din frunze de palmier. Diavolul folosește de obicei o lamă de ras sau un cuțit nesterilizat pentru a mutila fetele, care nu primesc nicio altă formă de anestezie în afară de licoarea din frunze. Fetele sunt adesea legate, iar gurile le sunt acoperite. După ritual, fetele depun un jurământ de confidențialitate și li se spune că, dacă dezvăluie secretele societății, vor fi ucise.

Simpla discuție despre ritual cu o persoană care nu face parte din societate, inclusiv cu un medic, poate fi considerată o încălcare a jurământului. Pe măsură ce Miracle a crescut în înțelegerea ritualurilor Bondo, bunica ei i-a permis să poarte costumul de diavol și să efectueze singură mutilările.

Avea 13 ani la acea vreme. „De fapt, eu eram cea care făcea aproape totul”, își amintește Miracle. „La vârsta mea fragedă, am inițiat 35 de fete în societatea secretă”. Uitându-se în urmă la acei doi ani din copilărie, Miracle a spus că s-a simțit ca și cum ar fi pierdut controlul asupra sufletului ei, invocând demonii

și căutând îndrumarea lor.

„În cea mai mare parte a activității mele, am operat alături de spiritele malefice și ele mi-au indicat ce să fac.”

Pe lângă faptul că a învățat-o ritualurile de inițiere, bunica lui Miracle a învățat-o și cum să intre într-un tărâm spiritual prin incantații și prin invocarea spiritelor demonice. Apoi, a spus Miracle, putea să interacționeze cu demonii pentru a învăța mai bine metodele societății secrete și pentru a controla oamenii.

Miracle a intrat în mod ceremonial într-o adunare de vrăjitoare. În prezența acestora, a spus ea, putea controla fizic și răni oamenii în moduri asemănătoare voodoo-ului, care își are originea în țara vecină Benin, din Africa de Vest. „Asta i-a atras pe mulți tineri la mine pentru că am obținut putere în spirite”, a spus Miracle.

Miracle a mai spus că ea și bunica ei au ucis chiar copii prin răpirea rituală a sufletelor lor. Detaliile tulburătoare ale acestor „omoruri” includeau „măncarea” cărnii lor la figurat și „băutura” sângelui lor - toate din tărâmul spiritual. Miracle spunea că, mai târziu, în lumea fizică, părinții vor găsi trupurile copiilor lor și nu vor avea nicio idee ce s-a întâmplat cu ei. Aceste afirmații șocante au fost confirmate de un lucrător creștin de primă linie care a scăpat de societatea secretă

„Îmi doresc ca oricine citește povestea mea să se roage pentru mine să rămân în Domnul.”

Poro când era tânăr și care acum ajută foști membri ai societății secrete, precum Miracle. El a spus că povești ca ale ei despre ucideri influențate de demoni sunt comune în întreaga regiune. „Un medic nu poate găsi niciun pic de sânge”, a spus lucrătorul. „Copilul este pur și simplu alb, iar când îl duci la spital, medicul îți va spune: «Nu există sânge în acest copil»”. Reflectând asupra perioadei petrecute în societatea secretă, Miracle și-a amintit de limitările puterii întunecate pe care o obțineau invocând sprijinul demonilor și al vrăjitoarelor.

De fiecare dată când puterea ei a fost limitată, a fost implicat un creștin. „Există ceva în omul creștin ... care te împiedică să iei acel suflet”, a spus ea. „Vreau să vă spun că nu este doar pentru că bunica mea a spus-o, ci eu însămi am experimentat și am văzut-o cu ochii mei. Am văzut-o la copiii care au devenit creștini; când am vrut să îi luăm, a fost dificil. Pe acei copii nu-i poți lua. Există o forță care luptă împotriva ta”.

Într-o seară, când bunica lui Miracle vizita un alt sat, a sosit un pastor creștin cu un proiector și un mic ecran. Venise în sat pentru a împărtăși filmul JESUS. În timp ce privea viața lui Isus proiectată pe un ecran portabil noaptea, Miracle a spus că s-a simțit mișcată de învățăturile și miracolele lui Hristos. De asemenea, și-a dat seama că l-a întâlnit pe Isus în domeniul spiritual. El a fost forța care i-a protejat pe creștinii pe care ea și bunica ei au încercat să îi controleze.

„Inima mea era fixată pe Domnul Isus Hristos, toată perioada filmului”, a spus ea. „Am început să tânjesc să-mi dau viața lui Hristos chiar

Miracle și-a schimbat numele pentru a onora modul în care Dumnezeu a adus-o din întuneric la lumină.

atunci”. La finalul filmului, pastorul a întrebat dacă cineva dorește să își pună credința în Isus Hristos. Miracle a decis să facă asta. „Am făcut o încercare”, a spus ea, ”dar parcă ceva mă reținea.”

Deși nu a mers înainte în acel moment, Miracle s-a alăturat mai târziu pastorului și altor persoane la o biserică dintr-un sat din apropiere, unde s-au rugat împreună. Miracle încă nu ajunsese la credința în Hristos, dar a spus că s-a simțit în pace în timpul întâlnirii de rugăciune care a durat toată noaptea.

Când Miracle s-a întors acasă în dimineața următoare, bunica ei, care se întorsese din vizită, a întrebat-o unde a fost. „Oamenii care au venit, au o biserică”, a răspuns Miracle. Asta a fost tot ce trebuia să audă bunica ei. „Am făcut din tine un lider în societatea noastră”, a strigat ea. „Ce faci cu acești ... oameni din biserică?” Bunica ei le-a adunat pe femeile Bondo în vârstă și le-a spus că Miracle participase la o slujbă religioasă. „Imediat s-a luat decizia că, pentru că am călcat în biserică, ar

trebui să fiu omorâtă”, a spus Miracle.

„Încălcașem legea”. Aproximativ 30 de femei au dus-o pe Miracle în pădure, au pus-o să-și scoată hainele și au legat-o. „M-au biciuit foarte serios în acea noapte”, a spus Miracle, plângând. „Mi-au spus: „Dacă mai încerci vreodată să îl urmezi pe acel pastor, data viitoare te vom ucide””

Miracle s-a îndreptat spre casa pastorului imediat ce a fost dezlegată, dar femeile și-au dat seama unde se duce și au recapturat-o. Au bătut-o din nou, iar una dintre femeile i-a frecat un ardei iute zdrobit în ochi și în altă parte pe corp. Țipând, Miracle s-a eliberat de femeile și a continuat să alerge, ajungând în cele din urmă în casa pastorului.

Realizând că viața lui Miracle era în pericol, pastorul și soția sa au lăsat-o imediat să intre în casa lor. Când femeile Bondo au ajuns la casă la scurt timp după aceea, au blestemat în printr-o ceremonie ad hoc, o zonă din casa pastorului unde acesta proiecta filmul JESUS și conducea serviciile de închinare. De-a lungul nopții și până dimineața, ele au aruncat cu pietre în casă și i-au ordonat pastorului să o elibereze pe Miracle pentru a o putea ucide. În cele din urmă, pastorul a reușit să o ducă pe Miracle la o biserică, unde a rămas cu un alt pastor timp de aproximativ o lună. „Ai trecut prin toate acestea de dragul Domnului Isus Hristos”, i-a spus al doilea pastor lui Miracle.

„Nu fi descurajată. Păstrează-ți credința. Dumnezeu îți va oferi o soluție pentru a trăi de acum înainte”. Pastorul care avea grijă de Miracle a simțit că ea era încă controlată de un spirit întunecat, așa că timp de o săptămână a postit și s-a rugat pentru

„Există ceva în omul creștin care te împiedică să iei acel suflet. Există o forță care se luptă cu tine.”

ea. „Nu am simțit lumea fizică”, își amintește Miracle. „Am simțit tărâmul spiritual. Rugăciunea este cea care m-a adus înapoi la modul normal cu oamenii. Din câte îmi amintesc, am căzut la pământ. Pastorul se ruga, iar ceva a ieșit din mine. Când acel lucru a ieșit din mine, mi-am putut aminti cine sunt și am simțit din nou aspectul fizic. Era un spirit care era în viața mea”.

În săptămânile de ședere la biserică, Miracle a spus că se simțea cel mai vulnerabil seara, când simțea cum femeile Bondo încercau să ajungă la ea „în mod vrăjitoresc”, prin intermediul tărâmului spiritual. „Noaptea, pastorul se ruga pentru mine”, a spus ea, „ca ele să nu mă mai poată contacta”. În timp ce încă stătea la biserică, Miracle și-a pus credința în Hristos. După botez, și-a luat numele „Miracle” pentru a onora modul în care Dumnezeu a scos-o din întuneric și a adus-o în lumină.

La zece ani după ce a venit la credința în Hristos, Miracle face parte dintr-o biserică vibrantă și continuă să crească în credință. „Biserica mă ajută să înțeleg Cuvântul lui Dumnezeu”, a spus ea. „Orice îmi iese în cale, ei vin în jurul meu să mă încurajeze și să se roage cu mine. De asemenea, mă ajută cu lucruri mai mici de care am nevoie.”

În decembrie 2022, Miracle a absolvit un program de croitorie de trei ani. Ea a spus că este recunoscătoare pentru mașina ei de cusut și pentru instruirea pe care a primit-o de la școală; acestea o ajută să se întrețină și i-au oferit un loc în societate care nu necesită păstrarea secretelor.

„Vreau ca oricine citește povestea mea să se roage pentru mine să rămân în Domnul”, a spus ea. „Acesta este cel mai important lucru, să rămân în Hristos.” Bunica lui Miracle nu o poate ataca prin intermediul

tărâmului spiritual, dar Miracle a auzit că aceasta încă o urmărește. Totuși, ea nu se teme de bunica ei sau de ceilalți care îi doresc răul. Ea își ține ochii ațintiți doar asupra lui Hristos. „Până voi ajunge în glorie”, a spus ea, ”voi fi cu familia lui Isus. La bunica mea, nu mă mai gândesc să mă întorc”. În locul demonilor și vrăjitoarelor cu care a interacționat când era tânără, Miracle este acum plină de Duhul Sfânt și protejată de sângele lui Hristos.

Ea are încredere în Dumnezeu pentru a continua să lumineze calea înaintea ei într-o regiune a Africii întunecată din punct de vedere spiritual. „Ce mi s-a întâmplat în lumea spiritelor, nu am priceput deplin”, a spus Miracle. „Astăzi însă, pot invoca numele lui Isus și sunt capabilă să înțeleg acel tărâm întunecat dar și lumina lumii. Îl laud pe Dumnezeu pentru că acum sunt cu totul în lumină”.

Proiecția filmului „Jesus”.

Implică-te prin

Rugăciune

Pe pagina web și pe canalele de social media sunt postate știri despre Biserica Persecutată, în mod regulat. Urmărește-ne! Pregătim constant materiale care să te ajute să stai aproape de Biserica Persecutată și îți arătăm moduri prin care te poți ruga. Dacă nu ai făcut-o încă, înscrie-te pentru primirea trimestrială a scrisorii de rugăciune. Odată înscris, vei primi și Calendarul de rugăciune 2025.

Voluntariat

Căutăm constant oameni din familia celor care au în inimă Biserica Persecutată și îndemnul lui Hristos de a fi alături de toți cei care fac parte din trupul Său. Poate vrei să duci mărturiile fraților noștri mai departe în biserica ta sau poate vrei să organizezi, împreună cu tinerii bisericii, o strângere de fonduri pentru ei. Există multiple moduri prin care poți ajuta. Spune-ne ce daruri ai și la ce te pricepi și hai să vedem unde te poți implica.

Financiar

Transfer OP în conturile de mai jos:

IBAN RON: RO11BTRLRONCRT0674361501

IBAN EURO: RO58BTRLEURCRT0674361501

IBAN LIRE: RO16BTRLGBPCRT0674361501

Beneficiar: Asociația Vocea Martirilor

sau online:

www.voceamartirilor.ro

 Telefon/WhatsApp - (+)40 0745 977 891

 E-mail - info@voceamartirilor.org

